

Jo vaig treballar a Ràdio Cincinnati

Gabriel Fernàndez

Per contradictori que sembli, la precarietat de les instal·lacions i fins i tot del projecte va generar en els que vam viure aquella situació una capacitat per encarar qualsevol proposta que ens fessin per complicada que semblés. No hi havia horaris. Eren els temps que tot era possible. Curiosament, els anys m'han acabat demostrant que la necessària incorporació de millors condicions de treball porta adherida sense remei una normativització que acaba sent un torniquet fatal per a les persones amb empena i amb ganes de menjar-se el món.

Això sí, idea de cap a on anava tot aquell esforç no n'hi havia gaire. Però aquest context el que va assegurar precisament va ser que ningú se sentís coartat per experimentar. Després la vida va posant cadascú al lloc que li correspon, alguns el trien i d'altres deixen que la vida els el triï. I no passa res. Ha estat, és i sempre serà així. I experimentar volia dir donar crèdit a les idees pròpies i intentar posar-les en pràctica. Podien ser passos petits, com una sintonia de més o de menys, o propostes més trencadores. De fet, els que es quedaven estàtics, algun però pocs, aviat quedaven ben retratats. També jugava a favor d'aquest ambient de llibertat que les estructures de comandament no eren precisament rígides.

En el meu cas tenia clara una cosa. No era allà per passar desapercbut.